Lietas arhīva Nr. A42-00496-23/29
ECLI:LV:ADRJRIT:2023:0315.A420223322.4.S

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA
RĪGAS TIESU NAMS

S P R I E D U
LATVIJAS TAUTAS VĀRDĀ

Rīgā 2023. gada 15. martā

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese Lāsma Lipkina,

piedaloties pieteicējas /Nosaukums A/ pārstāvim zvērinātam advokātam Andrim Bērziņam un atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes – Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes – pārstāvei /pers. D/,

atklātā tiesas sēdē, izmantojot *Microsoft Teams* videokonferenču rīku, izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /Nosaukums A/ pieteikumu par Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes 2022. gada 1. jūnija lēmuma Nr. 692/2022 atzīšanu par prettiesisku.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes (turpmāk arī – pārvalde) 2021. gada 21. decembra lēmumu Nr. 805/2021 nolemts piešķirt Uzbekistānas pilsonim /pers. F/ (*/pers. F/*) uzturēšanās tiesības Latvijas Republikā līdz 2022. gada 23. decembrim. /pers. F/ 2021. gada 23. decembrī izsniegta uzturēšanās atļauja līdz uzturēšanās tiesību termiņam – 2022. gada 23. decembrim – un piešķirtas tiesības uz nodarbinātību pie pieteicējas /Nosaukums A/ būvstrādnieka amatā.

[2] Ar pārvaldes 2022. gada 14. aprīļa lēmumu Nr. 6407/2022 nolemts anulēt /pers. F/ uzturēšanās atļauju un atņemtas tiesības uz nodarbinātību pie pieteicējas (turpmāk – sākotnējais lēmums). Nepiekrītot šim lēmumam, pieteicēja to apstrīdēja.

[3] Ar pārvaldes 2022. gada 1. jūnija lēmumu Nr. 692/2022 (turpmāk arī – pārsūdzētais lēmums) atstāts negrozīts sākotnējais lēmums. Pārsūdzētais lēmums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[3.1] Saskaņā ar Valsts robežsardzes sniegto informāciju pieteicēja tās juridiskajā un faktiskajā adresē /adrese/, savu darbību neveic, minētajā adresē strādājošais personāls nav informēts par pieteicēju. Veicot pārbaudi pieteicējas uzaicināto ārzemnieku paredzētajā darbu izpildes vietā /adrese/, konstatēts, ka pieteicēja šajā objektā nekad nav strādājusi. Savukārt /pers. F/ paredzētajā dzīvesvietā viesnīcā /Nosaukums B/ /adrese/, Uzbekistānas pilsoņi nav atradušies un nav bijis plānots viņus izmitināt. Tādējādi pieteicēja, noformējot izsaukumu /pers. F/, ir sniegusi nepatiesas ziņas par viņa paredzamo darbu izpildes vietu un dzīvesvietu.

[3.2] Valsts robežsardzes veiktās pārbaudes laikā nedz /pers. F/, nedz pieteicējas pārstāvis nav bijis sasniedzams, līdz ar to nav bijis iespējams saņemt paskaidrojumus par konstatētajiem lietas faktiskajiem apstākļiem.

[3.3] Pieteicēja nav sniegusi ziņas, ka /pers. F/ darbu izpildes vieta tiktu noteikta citā adresē vai valstī. Termiņuzturēšanās atļauja ar nodarbinātību /pers. F/ tika izsniegta darbam Latvijā. Taču iegūtā informācija liecina, ka viņa patiesais uzturēšanās atļaujas saņemšanas mērķis ir darbs Vācijā.

[3.4] /pers. F/ nav samaksāta tāda darba alga, kāda ir norādīta pieteicējas un /pers. F/ darba līgumā, kā arī laikā no 2022. gada februāra līdz aprīlim par /pers. F/ nav samaksāti valstī noteiktie obligātie nodokļu maksājumi. /pers. F/ rīcībā arī nav nepieciešamā iztikas nodrošinājuma, lai uzturētos Latvijas Republikā.

[3.5] Izvērtējot samērīgumu, secināms, ka konkrētais gadījums nav netipisks, proti, nav tāds, kādu likumdevējs nebūtu paredzējis, pieņemot konkrēto tiesisko regulējumu.

[4] Nepiekrītot pārsūdzētajam lēmumam, pieteicēja vērsās tiesā. Pieteikums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[4.1] Likums nenoteic, ka no kādām personas darbībām būtu prezumējama nepatiesu ziņu sniegšana vai nepatiesa uzturēšanās atļaujas pieprasīšanas mērķa norādīšana.

[4.2] Valsts ieņēmumu dienesta sagatavotā informācija par /pers. F/ nodarbināšanu un saņemto darba samaksu apliecina, ka pie uzturēšanās atļaujas saņemšanas sniegtas patiesas ziņas un norādīts patiesais uzturēšanās atļaujas pieprasīšanas mērķis.

[4.3] Pārvalde nepamatoti nav noskaidrojusi ieinteresēto personu viedokli pirms lēmuma pieņemšanas. Pārvaldei bija pienākums pieprasīt un iegūt papildu informāciju. Tā kā pārvalde to nav darījusi, tā nav pienācīgi pierādījusi likumā noteiktos apstākļus termiņuzturēšanās atļaujas ar tiesībām uz nodarbinātību pie pieteicējas anulēšanai.

[5] Tiesā saņemtajos pārvaldes rakstveida paskaidrojumos pārvalde pieteikumu neatzīst un uzskata par nepamatotu, pamatojoties uz pārsūdzētajā lēmumā minētajiem argumentiem. Papildus pārvalde paskaidrojusi, ka Valsts robežsardzes rīcībā ir anonīma informācija par to, ka pieteicējas uzaicināto Uzbekistānas pilsoņu patiesais uzturēšanās atļauju saņemšanas mērķis ir nevis darbs Latvijā, bet gan Vācijā.

[6] Tiesas sēdē pieteicējas pārstāvis pieteikumu uzturēja, pamatojoties uz pieteikumā minētajiem argumentiem. Papildus pieteicējas pārstāvis tiesas sēdē uzsvēra, ka pārsūdzētais lēmums ir prettiesisks, jo pieteicēja un /pers. F/ nav uzklausīti pirms minētā lēmuma pieņemšanas. Pieteicēja esot sasniedzama tās juridiskajā un faktiskajā adresē. Savukārt Valsts robežsardzei, tai ierodoties /pers. F/ paredzētajā dzīvesvietā viesnīcā /Nosaukums B/ /adrese/, sniegta kļūdaina informācija par patiesajiem lietas apstākļiem. Tāpat pieteicēja esot veikusi visus tās nodokļu maksājumus.

Atbildētājas pārstāve tiesas sēdē pieteikumu neatzina un lūdza to noraidīt, pamatojoties uz pārsūdzētajā lēmumā norādīto. Papildus atbildētājas pārstāve uzsvēra, ka pārvalde ar Valsts robežsardzes starpniecību ir centusies sazināties ar pieteicēju un /pers. F/, un norādīja, ka pieteicējas iesniegtā papildu informācija par veiktiem nodokļu maksājumiem apliecina to, ka /pers. F/ nav bijis nodarbināts Latvijas Republikā.

Motīvu daļa

[7] Pieteicēja ir precizējusi prasījumu lietā. Proti, tā kā lietas izskatīšanas laikā bija beidzies termiņš, līdz kuram /pers. F/ tika piešķirtas uzturēšanās tiesības Latvijas Republikā, pārsūdzētais lēmums, ar kuru anulēta viņa uzturēšanās atļauja, bija zaudējis spēku. Līdz ar to pieteicēja lūdza atzīt pārsūdzēto lēmumu par prettiesisku.

Tiesa atzīst, ka šāds prasījums atbilstoši Administratīvā procesa likuma 184. panta otrās daļas 1. punktam ir pieļaujams, jo pieteicēja, rakstveidā precizējot prasījumu un tiesas sēdē sniedzot papildu paskaidrojumus, ir pamatojusi, ka pieteicējas interese izskatāmajā gadījumā ir novērst līdzīgu gadījumu atkārtošanos. Tostarp pieteicēja precizējusi, ka, ja tai būs tāda iespēja, tā plāno /pers. F/ nodarbināt arī nākotnē.

Līdz ar to lietā izskatāms jautājums par pārsūdzētā lēmuma tiesiskumu, proti, par to, vai pārsūdzētais lēmums ir atzīstams par prettiesisku.

[8] Ar pārsūdzēto lēmumu pārvalde anulējusi /pers. F/ termiņuzturēšanās atļauju ar tiesībām uz nodarbinātību pie pieteicējas, kas tika izdota, pamatojoties uz Imigrācijas likuma 23. panta pirmās daļas 6. punktu.

Pārsūdzētais lēmums pamatots ar Imigrācijas likuma 35. panta pirmās daļas 1., 2. un 27. punktu. Šīs tiesību normas noteic, ka termiņuzturēšanās atļauju anulē, ja ārzemnieks vai viņa uzaicinātājs sniedzis nepatiesas ziņas vai iesniegtie dokumenti iegūti prettiesiski vai ir viltoti; ja ārzemniekam nav nepieciešamo finanšu līdzekļu, lai uzturētos Latvijas Republikā; kā arī ja ir pamats uzskatīt, ka ārzemnieka patiesais uzturēšanās atļaujas pieprasīšanas mērķis neatbilst iesniegtajos dokumentos norādītajam. Ministru kabineta 2014. gada 28. janvāra noteikumu Nr. 55 „Noteikumi par ārzemnieku nodarbināšanu" (turpmāk – Noteikumi Nr. 55) 13.1. apakšpunkts paredz, ka gadījumā, ja personai tiek anulēta termiņuzturēšanās atļauja, pārvalde atņem tiesības uz nodarbinātību. Pārvalde piemērojusi šīs tiesību normas, atzīstot, ka pieteicēja sniegusi nepatiesas ziņas par /pers. F/ paredzamo darbu izpildes vietu un dzīvesvietu, viņa rīcībā nav nepieciešamā iztikas nodrošinājuma un viņa patiesais uzturēšanās atļaujas saņemšanas mērķis ir darbs Vācijā.

Līdz ar to tiesai jāpārbauda, vai pārvalde izskatāmajā gadījumā ir pamatoti piemērojusi šīs tiesību normas un anulējusi /pers. F/ izdoto termiņuzturēšanās atļauju ar tiesībām uz nodarbinātību pie pieteicējas.

[9] No lietas materiāliem izriet, ka pieteicēja vērsās pārvaldē, lūdzot noformēt izsaukumu /pers. F/, pamatojoties uz šo personu noslēgtu darba līgumu, un norādīja, ka /pers. F/ paredzamā dzīvesvieta ir /adrese/, bet paredzamā darbu izpildes vieta būs /adrese/. Tāpat no pieteicējas un /pers. F/ 2021. gada 22. novembra darba līguma Nr. 17?BV izriet, ka /pers. F/ paredzamā darbu izpildes vieta noteikta /adrese/. Noformētajā izsaukumā pieteicēja apliecinājusi, ka tās sniegtā informācija ir patiesa un ka pieteicēja uzņemas atbildību par uzaicinātā ārzemnieka (/pers. F/) ieceļošanas un uzturēšanās mērķa atbilstību uzturēšanās atļaujas pieprasīšanai iesniegtajos dokumentos norādītajam mērķim (*sk. lietas 76.–77. lp.*).

Pamatojoties uz minēto informāciju, ar pārvaldes 2021. gada 21. decembra lēmumu Nr. 805/2021 nolemts piešķirt /pers. F/ uzturēšanās tiesības Latvijas Republikā līdz 2022. gada 23. decembrim ar tiesībām uz nodarbinātību pie pieteicējas.

Atbilstoši Imigrācijas likuma 39. panta pirmajai daļai ārzemnieka uzaicinātājam ir pienākums nekavējoties, bet ne vēlāk kā triju darbdienu laikā informēt pārvaldi par to, ka vairs nepastāv vai ir mainījušies apstākļi, pamatojoties uz kuriem ārzemnieks saņēmis termiņuzturēšanās atļauju. Lietā nav strīda, ka pieteicēja nav informējusi pārvaldi par izmaiņām uzturēšanās atļaujas pieprasīšanai sniegtajās ziņās.

[9.1] Valsts robežsardze 2022. gada 13. aprīļa vēstulē Nr. 23.6-0.6.8/1357 (turpmāk – Valsts robežsardzes vēstule) informēja pārvaldi, ka, veicot pārbaudi /pers. F/ paredzētajā darba izpildes vietā /adrese/, konstatēts, ka minētajā adresē tiek veikti dzīvojamo ēku kompleksa būvniecības darbi. Būvdarbu vadītāja norādījusi, ka pieteicējas darbinieki minētajā objektā nekad nav strādājuši, bet būvobjektā strādājošie apakšuzņēmēji nav slēguši līgumus ar pieteicēju un viņiem ar pieteicēju nav nekādu saistību. Vēstulei pievienots būvlaukumā nodarbināto saraksts (*sk. lietas 98. un 100. lp.*).

Pieteicēja, apstrīdot sākotnējo lēmumu, norādījusi, ka /pers. F/ no 2021. gada 27. decembra atrodas oficiālā komandējumā Vācijā (*sk. lietas 45. lp.*). Taču pieteicēja nedz pārvaldei, nedz tiesai nav iesniegusi dokumentus, kas apliecinātu to, ka /pers. F/ bijis noformēts komandējums uz Vāciju. Pieteicēja pārvaldei iesniegusi vienīgi 2022. gada 11. janvāra veidlapas izdruku par sociālā nodrošinājuma tiesību aktiem, kas piemērojami sertifikāta saņēmējam (*sk. lietas 69.–70. lp.*). Šī veidlapas izdruka neapliecina /pers. F/ noformētu komandējumu uz Vāciju, bet no tās izriet, ka /pers. F/ varētu būt bijis plānots nodarbināt Vācijā no 2022. gada 3. janvāra līdz 3. jūnijam. Tiesas sēdē pieteicējas pārstāvis nevarēja atbildēt uz jautājumiem par komandējuma noformēšanu (*2023. gada 12. janvāra tiesas sēdes audioieraksta 27:37–29:44 un 47:25–51:38 minūte, kā arī 2023. gada 23. februāra tiesas sēdes audioieraksta 33:27–34:37 minūte*) un neiesniedza komandējuma noformēšanu apliecinošus dokumentus arī pēc tam, kad tiesa atlika lietas izskatīšanu citstarp šādu dokumentu iesniegšanai. Līdz ar to pieteicēja nav pamatojusi, ka /pers. F/ bijis noformēts oficiāls komandējums uz Vāciju.

Pieteicējas pārvaldei iesniegtā veidlapas izdruka par sociālā nodrošinājuma tiesību aktiem, kas piemērojami sertifikāta saņēmējam, liecina, ka /pers. F/ varētu būt bijis plānots ilgstoši nodarbināt Vācijā. Tāpat arī Valsts robežsardzei sniegta informācija, ka /pers. F/ plānots nodarbināt nevis Latvijā, bet Vācijā (*sk. lietas 98.–99. lp.*).

Tādējādi /pers. F/ paredzētā darbu izpildes vieta bija /adrese/, bet lietas materiāli liecina, ka viņš tur nav bijis nodarbināts, kā arī nav atradies komandējumā, un pieteicēja nav sniegusi informāciju par izmaiņām izsaukumā sniegtajā informācijā.

[9.2] Valsts robežsardzes vēstulē pārvalde informēta, ka /pers. F/ deklarētajā dzīvesvietas adresē viesnīcā /Nosaukums B/ /adrese/, Uzbekistānas pilsoņi vispār nav bijuši un nav plānots viņus tur izmitināt (*sk. lietas 98. lp.*).

Pieteicējas pārstāvis tiesas sēdē norādīja, ka Valsts robežsardze ieguvusi kļūdainu informāciju, jo nav lūgusi sniegt informāciju viesnīcas vadībai (*2023. gada 12. janvāra tiesas sēdes audioieraksta 23:50–26:03 minūte*). Ņemot vērā minēto, tiesa lūdza SIA /Nosaukums C/ (sabiedrība, ar kuru pieteicēja norāda, ka noslēgusi līgumu par tās darbinieku izmitināšanu) viesnīcai /Nosaukums B/ /adrese/, sniegt informāciju par to, vai un kādos datumos /pers. F/ ir faktiski uzturējies minētajā viesnīcā. SIA /Nosaukums C/ sniedza atbildi, norādot, ka minētā persona šajā viesnīcā ir uzturējusies no 2021. gada oktobra līdz decembra beigām (*sk. lietas 153. lp.*). Tādējādi /pers. F/ viņa izsaukumā norādītajā dzīvesvietā varētu būt uzturējies vien astoņas dienas pēc tam, kad viņam 2021. gada 23. decembrī izsniegta uzturēšanās atļauja ar tiesībām uz nodarbinātību pie pieteicējas.

Līdz ar to secināms, ka /pers. F/ nav pastāvīgi uzturējies viņa paredzamajā (deklarētajā) dzīvesvietā, un pieteicēja nav sniegusi informāciju pārvaldei par izmaiņām tās sniegtajā informācijā par /pers. F/ paredzamo (deklarēto) dzīvesvietu.

[9.3] Atbilstoši Ministru kabineta 2017. gada 25. aprīļa noteikumu Nr. 225 „Noteikumi par ārzemniekam nepieciešamo finanšu līdzekļu apmēru un finanšu līdzekļu esības konstatēšanu" 11.4. apakšpunktam nepieciešamais finanšu līdzekļu apmērs mēnesī ārzemniekam, kurš saņēmis termiņuzturēšanās atļauju saistībā ar nodarbinātību, ir atbilstošs strādājošo mēneša vidējai bruto darba samaksai iepriekšējā gadā (saskaņā ar Centrālās statistikas pārvaldes pēdējo publicēto informāciju). Pārvalde pārsūdzētajā lēmumā pamatoti norādījusi, ka darba samaksas apmērs no 2021. gada 1. aprīļa attiecīgi bija vismaz 1143 *euro* mēnesī, bet no 2022. gada 1. aprīļa tas bija vismaz 1277 *euro* mēnesī (*sk. Centrālās statistikas pārvaldes publicēto informāciju, pieejama: www.csp.gov.lv*).

Pārvalde noskaidrojusi, ka atbilstoši Valsts ieņēmumu dienesta sagatavotajai informācijai 2021. gada decembrī /pers. F/ nav saņēmis darba samaksu, bet 2022. gada janvārī un februārī viņam bijuši ienākumi no darba 1143 *euro*, 2022. gada martā viņš nav saņēmis darba samaksu, bet 2022. gada aprīlī viņam bijuši ienākumi no darba 1143 *euro* (*sk. lietas 35. un 74. lp.*). To apliecina arī pieteicējas iesniegtā Valsts ieņēmumu dienesta 2023. gada 21. februāra izziņa par pieteicējas veiktajiem maksājumiem par /pers. F/ laikā no 2021. gada 27. decembra līdz 2022. gada 31. decembrim (*sk. lietas 169. lp.*).

Pieteicējas pārstāvis tiesas sēdē skaidroja, ka /pers. F/ noteiktu laiku nav izmaksāta darba alga saistībā ar šīs personas veselības problēmām, taču pierādījumi šādiem apgalvojumiem pieteicējas rīcībā neesot (*2023. gada 23. februāra tiesas sēdes audioieraksta 29:37–30:27 un 47:07–47:33 minūte*). Turklāt pieteicējas pārstāvis norādīja, ka personai veselības problēmas bijušas laikā no 2022. gada 25. aprīļa (*2023. gada 23. februāra tiesas sēdes audioieraksta 43:16–43:53 minūte*). Tā kā sākotnējais lēmums tika pieņemts 2022. gada 14. aprīlī, pārsūdzētajā lēmumā tika vērtēts periods līdz aprīlim. Tāpēc norādītais laiks, kurā /pers. F/ varētu būt bijušas veselības problēmas, neattiecas uz pārsūdzētajā lēmumā vērtēto. Tādējādi no lietas materiāliem izriet, ka pārvalde pārsūdzētajā lēmumā, izvērtējot tās rīcībā esošo informāciju, pamatoti atzinusi: /pers. F/ nebija nodrošināts nepieciešamais finanšu līdzekļu apmērs mēnesī.

Rezumējot minēto, tiesa secina, ka pieteicēja, noformējot izsaukumu /pers. F/, ir sniegusi nepatiesas ziņas par /pers. F/ paredzamo darbu izpildes vietu un dzīvesvietu, kā arī to, ka /pers. F/ rīcībā nebija nepieciešamā iztikas nodrošinājuma. Lietā noskaidrotie apstākļi to kopsakarā ir pietiekami, lai secinātu, ka /pers. F/ patiesais uzturēšanās atļaujas pieprasīšanas mērķis neatbilda iesniegtajos dokumentos norādītajam.

[10] Pieteicēja lietā uzsvērusi, ka pārsūdzētais lēmums ir prettiesisks, jo pirms tā pieņemšanas nav uzklausīta pieteicēja un pats /pers. F/. Turklāt pieteicējas pārstāvis tiesas sēdē vairākkārt norādīja, ka pieteicēja nevar paskaidrot apstākļus, kas saistīti ar privātpersonas – /pers. F/ – rīcību un uzturēšanos Latvijas Republikā.

Pārvalde savukārt norādījusi, ka būtu uzklausījusi gan pieteicēju, gan /pers. F/, ja Valsts robežsardzes īstenotās pārbaudes laikā būtu izdevies satikt pieteicējas pārstāvi vai /pers. F/. Valsts robežsardze vēstulē informēja pārvaldi, ka, veicot pārbaudi pieteicējas juridiskajā un faktiskajā adresē /adrese/, konstatēts, ka minētajā adresē atrodas biroju ēka, kuras priekštelpā uz firmu saraksta stenda pieteicējas nosaukums nav norādīts un aptaujātās personas par pieteicēju neko nezina. Tāpat arī nebija iespējams satikt /pers. F/ viņa paredzamajā darbu izpildes vietā un viņa deklarētajā dzīvesvietā (*sk. lietas 98. lp.*). Savukārt pieteicēja argumentējusi, ka tā atradās tās juridiskajā un faktiskajā adresē, tādējādi bija tur sasniedzama, un iesniegusi tiesai dokumentus, no kuriem secināms, ka pieteicēja nomā telpas tās juridiskajā adresē (*sk. lietas 176.–181. lp.*). Taču tiesa norāda, ka tam, vai pieteicēja pirms lēmuma pieņemšanas bija sasniedzama tās juridiskajā vai faktiskajā adresē, nav izšķirošas nozīmes šajā lietā turpmāk minēto apsvērumu dēļ.

Atbilstoši Imigrācijas likuma 9.[1] pantam tieši uzaicinātājs uzņemas atbildību par uzaicinātā ārzemnieka ieceļošanas un uzturēšanās mērķa atbilstību uzturēšanās atļaujas pieprasīšanai iesniegtajos dokumentos norādītajam mērķim, par viņa izbraukšanu no valsts noteiktā laikā, un nekavējoties, bet ne vēlāk kā triju darbdienu laikā rakstveidā informē pārvaldi vai Valsts robežsardzi, ja nav izpildīti minētie nosacījumi.

Tieši personas, pēc kuras uzaicinājuma piešķirta termiņuzturēšanās atļauja, griba ir pamats ārzemnieka tiesībām iegūt uzturēšanās atļauju un tieši uzaicinātājs uzņemas atbildību un garantē valstij, ka ārzemnieka uzturēšanās Latvijā atbildīs tiem mērķiem, kādi ir uzturēšanās atļaujas pieprasīšanas pamatā, ka ārzemniekam ir nodrošināti apstākļi dzīvošanai Latvijā un ka šis ārzemnieks nerada nelegālās imigrācijas risku (*sal. sk. Senāta 2012. gada 28. novembra sprieduma lietā Nr. SKA-546/2012 (A42631208) 9. punktu un 2021. gada 22. aprīļa rīcības sēdes lēmuma lietā Nr. SKA-906/2021 6. punktu*).

Tādējādi pieteicēja ir atbildīga par to, lai persona, kurai termiņuzturēšanās atļauja piešķirta pēc tās uzaicinājuma, izpilda termiņuzturēšanās atļaujas nosacījumus un gadījumā, ja tie netiek izpildīti, par to tiek ziņots pārvaldei. Tas nozīmē arī to, ka pieteicēja nevar aizbildināties, ka tā nav informēta par /pers. F/ interesēm un to, vai un kā /pers. F/ īsteno uzturēšanās atļaujas pieprasīšanai iesniegtajos dokumentos norādīto.

Administratīvā procesa likuma 62. panta pirmā daļa paredz, ka, lemjot par tāda administratīvā akta izdošanu, kurš varētu būt nelabvēlīgs adresātam vai trešajai personai, iestāde noskaidro un izvērtē adresāta vai trešās personas viedokli un argumentus šajā lietā. Tiesa uzsver, ka iestādei ir pēc iespējas jāizmanto efektīvi saziņas līdzekļi, nodrošinot personas uzklausīšanu. Tam pamatā kalpo rakstveida vai elektroniska saziņa, nevis ierašanās personas sasniedzamības adresē bez iepriekšējas brīdināšanas.

Taču uzklausīšanas pienākums administratīvajā procesā nav pašmērķīgs. Proti, uzklausīšanas mērķis ir noskaidrot visus tos lietā būtiskos apstākļus, kas var ietekmēt administratīvā akta izdošanu vai tā saturu. Gadījumā, ja persona nav tikusi uzklausīta pirms sākotnējā administratīvā akta izdošanas, uzklausīšana var tikt nodrošināta administratīvā akta apstrīdēšanas procesā, iestādei uzklausot procesa dalībnieka argumentus.

Apstrīdot sākotnējo administratīvo aktu, pieteicēja ir norādījusi argumentus, uz kuru pamata tā uzskata sākotnējo lēmumu par nepamatotu. No pārsūdzētā lēmuma izriet, ka pārvalde pēc būtības šos argumentus ir izvērtējusi. Ievērojot iepriekš šajā spriedumā izvērtētos pieteicējas argumentus un lietā iegūtos pierādījumus, pieteicēja arī tiesai nav sniegusi informāciju par tādiem būtiskiem apstākļiem, kuru noskaidrošanas rezultātā (uzklausot pieteicēju) pārvaldei būtu bijis pamats nepieņemt pārsūdzēto lēmumu.

Ņemot vērā minēto, secināms, ka šajā lietā pieteicēja, citstarp pēc būtības pārstāvot arī /pers. F/ intereses, ir tikusi uzklausīta.

[11] Ievērojot visu iepriekš minēto, tiesa secina, ka pārvalde izskatāmajā gadījumā pamatoti piemēroja Imigrācijas likuma 35. panta pirmās daļas 1., 2. un 27. punktu un anulēja /pers. F/ izdoto termiņuzturēšanās atļauju, kā arī secīgi atbilstoši Noteikumu Nr. 55 13.1. apakšpunktam atņēma /pers. F/ tiesības uz nodarbinātību pie pieteicējas.

Līdz ar to pārsūdzētais lēmums ir pamatots un tiesisks, bet pieteikums par pārsūdzētā lēmuma atzīšanu par prettiesisku attiecīgi ir nepamatots un noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.–251. pantu, 289.–291. pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

noraidīt /Nosaukums A/ pieteikumu par Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes 2022. gada 1. jūnija lēmuma Nr. 692/2022 atzīšanu par prettiesisku.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese L. Lipkina